

Като свърши съ змиитѣ, които бѣха около шията и ржцетѣ му, той отиде при притиснатитѣ съ камѣка неукротени змии, хвана една голѣма и бодра змия, която почна да съска и съ отворена уста се хвърли право въ лицето му. Свирката засвири по-усилено, ударитѣ на тѣпаната зачестиха. Старецѣтъ хвърли голѣмото пълзяще животно на земята и почна да прави съ ржцетѣ си движения, като да хвърля нещо върху змията. Тя захвана да се укротява, а той продължаваше да ѝ пѣе тихичко.

Съ дааре въ ржка укротителѣтъ почна да събира подарѣци. Събра доста пари.

Но съ това не свърши. Той хвана за шията друга змия. Тя си разтваря устата, върти глава на всички страни и се мжчи да хапе. Съ другата си ржка той разтваря широко очитѣ си и поднася главата на змията до тѣхѣ. Чудно нещо! Змията моментално се усмири и отвърна глава. После доближи змията до устата си, подаде ѝ языка си, но тя не го ухапа. . .

Укротителѣтъ повика при себе си своето куче, което лежеше до него и пустна змията. Тя ухапа кучето нѣколко пѣти. Бедното животно подскочи и избѣга. Още не направило 20 крачки, то почна да се гърчи. . .

Въ края на играта старецѣтъ почна да разтваря устата на змиитѣ, за да увѣри публиката, че у всички стоятъ отровнитѣ зѣби—нищо не бѣше извадено.

Най-чудниятъ отъ всички фокуси бѣше следниятъ.

Укротителѣтъ изкопа въ земята дупка, постави въ нея една змия и я затрупа съ прѣстъ, а отгоре тури камѣкъ. Обърна се къмъ тѣлпата и запита:

— Какъ искате да излѣзе змията: съ главата, или съ опашката напредъ?

— Съ опашката! — извика единъ.

— Ще бѣде! А кѣде искате да излѣзе: тамъ дето я заровихъ, или другаде?

На стареца се посочи мѣсто—три крачки далече отъ камѣка. Той взе свирката и самъ почна да свири на посоченото мѣсто. Не се минаха ни 5 минути, ето че изъ земята почна да се показва опашката на